

ข่าวจากยมบาล

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

นั่งภาวนา สำรวมใจของตนให้ดี ใจมันจะนิ่งได้ก็เพราะ
อาศัยสติ สติระลึกเข้ามาหากายหาใจ ใจอยู่ตรงไหน สติหยั่งเข้า
ไป เรามารวมกันในที่นี้ ให้ฟังเข้าใจว่าเพื่ออบรมตน ทำอย่างไร
จิตใจมันจะสงบลงไป เราก็ทำลง แต่การที่ใจจะสงบลงได้ อาศัย
ความอดทน อดกลั้นต่อความเจ็บความปวด อดกลั้นต่อเวทนา
ต่างๆ อดกลั้นต่อความคิด ไม่คิดส่งไปภายนอก กำหนดอยู่แต่
ภายใน พยายามมีสติระคองจิต ให้กำหนดรู้ที่อยู่ภายใน อันนี้
เป็นกรรมวิธีที่จะทำใจให้สงบระงับลงไปเบื้องต้น ถ้าขาดความ
อดทนแล้ว ไม่ไหว จิตนี้มันสงบลงไม่ได้ เพราะมันอ่อนแอ ถูก
กิเลสผลักดันเอา สู้อำนาจของกิเลสไม่ได้ ก็เลื่อนลอยไป ที่นี้เมื่อ
เราสร้างความอดทนให้เกิดขึ้นในใจว่าเราจะไม่คิด เราจะหยุด
นิ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ เราตั้งความอดลงไปอย่างนี้ มันก็พอบรรเทา
แหละ เพราะความอดนี้ยอมเอาชนะทุกสิ่งทุกอย่างได้ อะไรๆก็สู้
ความอดไม่ได้

ดังนั้นอย่าไปลืมนิยามข้อนี้ สำคัญมาก สำคัญไปจนถึงวัน
สุดท้ายแห่งชีวิตโน่น วันสุดท้ายแห่งชีวิตนั่น ความเจ็บ ความ
ปวด ความเมื่อยล้า อะไรสารพัด มันจะไปรวมกัน อยู่ตรงนั้น
แหละ บรรดาความทุกข์ทั้งหลาย มันก็ไปรวมลงในวาระสุดท้าย
แห่งชีวิตนั่นนะ ฉะนั้นถ้าใครไม่สร้างความอดทนไว้แต่เวลายัง
ปกติอยู่ที่นี่ พอไปถึงเวลานั้นเข้ามาแล้ว มันก็ต้านทานต่ออำนาจ
ของกิเลสไม่ได้ จิตนี้ ต้านทานต่อทุกขเวทนาไม่ไหว จิตใจก็เลื่อน
ลอย ควบคุมไม่ได้ นั่น มูลเหตุที่จะไปสวรรค์ ไปนิพพานไม่ได้ ก็
เพราะเหตุนี้แหละ อย่าว่าแต่จะไปนิพพานเลย จะไปสวรรค์นี่ก็
ไม่ได้ จิตใจบังคับไม่ได้อย่างนั้น แล้วมันก็เวียนอยู่ในโลกนี้ ไม่
ไปไหน ถ้าหากว่า...อย่างว่าทำบุญ ทำดี แล้วก็มาเกิดเป็นคนอีก
เท่านั้นแหละ ไม่ได้ไปนรก

ถ้าทำบาปไว้แล้วก็ ไม่ได้เวียนอยู่ในโลกอันนี้แล้ว ไปสู
ยมโลกนุ่น แล้วแต่ยมบาลจะตัดสินไปอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับยมบาล
จะพึงซักถามว่าได้ทำบุญอย่างไร ได้ทำบาปอย่างไรตั้งแต่เป็น
มนุษย์ จะไปโกหกยมบาลก็ไม่ได้ เพราะว่ายมบาลรู้ มีบัญชีอยู่

หมด ใครทำบาปก็มีอยู่อีกบัญญัติหนึ่ง ใครทำบุญก็มีอยู่อีกบัญญัติหนึ่ง
อย่างนั้น เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณใด ตายแล้วถ้าไปสู่สำนัก
ยมบาลนะ มันต้องพูดตรงไปตรงมา ถ้าหากว่าเวลายังมีชีวิตอยู่
ในโลกนี้ ผู้นั้นมาปรารถนาถึงความแก่ ความเจ็บ ความตายอยู่
เสมอๆ ว่าคนเรานี่ชีวิตนะเป็นของไม่เที่ยง ความตายเป็นของ
แน่นอน ตายลงไปแล้ว เราทำกรรมดีไว้มาก กรรมดีก็จะนำไปสู่
ความสุข ถ้าเราทำกรรมชั่วไว้มาก ความชั่วยังจะนำไปสู่ความ
ทุกข์ ได้หมั่นพิจารณาอยู่อย่างนี้จนชิน จนไม่เห็นว่าคุณชีวิตนี้
เป็นไปอย่างอื่น จนมันเห็นตามสภาพความจริงอย่างนี้

เวลาไปสู่สำนักยมบาล ยมบาลก็จะถามว่า ตอนเป็นมนุษย์
อยู่นั้นนะ เคยเห็นคนแก่ไหม เคยเห็นคนเจ็บไหม เคยเห็นคน
ตายไหม ก็จะต้องตอบว่าเคยเห็น เมื่อเห็นแล้วพิจารณาอย่างไร
ถ้าผู้ที่เคยพิจารณาบ่อยๆอย่างว่านั้นนะ ก็จะตอบยมบาลว่า
"เมื่อเห็นอย่างนั้นแล้วก็เกิดความสังเวชสลดใจ ว่าคนเรานี่ เกิด
มาแล้วชีวิตสังขารร่างกายนี้เป็นของไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืน มีความ
เกิดขึ้นเป็นเบื้องต้น แล้วก็แปรปรวนในท่ามกลาง ก็แตกดับใน

ที่สุด" ก็เป็นอย่างเนี้ย เคยคิด เคยพิจารณา จนเกิดความสังเวช
สลัดใจในนามในรูปอันนี้ ยมบาลถามว่าเมื่อเกิดความสังเวช
สลัดใจแล้วทำอย่างไรต่อไป ก็จะต้องตอบยมบาลว่า "เมื่อเห็น
ว่าชีวิตนี้เป็นของไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืน แล้วเช่นนี้ก็รีบเร่งทำบุญกุศล
เข้าไป ไม่ประมาท สิ่งใดที่เป็นบาปเป็นโทษก็ไม่ทำ ไม่พูด ก็
พยายามทำ พยายามพูดแต่ในสิ่งที่มันไม่เป็นบาปเป็นโทษมา
โดยลำดับ" เออ...ถ้าเช่นนั้นนะ เจ้าก็เป็นผู้ที่ไม่ประมาทในชีวิต
สมควรที่จะได้รับความสุขความเจริญต่อไป แล้วยมบาลก็ปล่อย
ชั้นสวรรค์บัดนี้

ถ้ายมบาลถามอย่างนั้น บางคนนะไม่เคยได้ภาวนา ไม่เคย
ได้พิจารณา ถึงความแก่ความเจ็บความตาย ไม่ได้พิจารณาถึง
กรรมดี กรรมชั่ว ไม่ได้พิจารณาถึงผลแห่งกรรมดีกรรมชั่ว มัน
เป็นอย่างไร เมื่อยมบาลถาม ก็ตอบไม่ได้ ตอบได้แต่ว่า "คนเรา
เกิดมาแล้วก็ต้องแก่ เจ็บ ตายเป็นธรรมดา" เมื่อเห็นอย่างนั้น
แล้ว ทำอย่างไรต่อไป "ก็ไม่ได้ทำอะไรต่อไป ไม่ได้ทำความดี
อะไร" เมื่อไม่ทำความดีแล้วไปทำอะไร ก็ไปทำบาป ฆ่าสัตว์บ้าง

ลักทรัพย์บ้าง ประพฤติผิดในกามบ้าง กล่าวมุสาวาทบ้าง ดื่ม
สุรา กัญชา ยา ฝิ่น เฮโรอีนบ้าง ผู้ใดทำกรรมชั่วอย่างใดก็ต้อง
ระบุงอกไปอย่างนั้น โทษไม่ได้ ยมบาลมีลงบัญชีไว้แล้ว
ยมบาลก็จะพิจารณาบัดนี้ พิจารณาก็เห็นว่าแก่นี้เป็นผู้ประมาท
เกิดเป็นคนทั้งที ได้พบพุทธานุศาสนาดด้วย ทำดีไม่ได้ ทำแต่กรรม
ชั่ว กรรมชื่อนั้นจะต้องตามสนองแก่ให้เป็นทุกข์ เราก็ช่วยไม่ได้

พอยมบาลตรัสอย่างนั้นแล้วก็นั่งอยู่ต่อจากนั้นนายนิรบาล
ก็นำนักโทษอันนั้นนะ ไปแล้วบัดนี้...ไปโยนลงนรกโน่น ได้รับ
ทุกข์ทรมาน น้ำร้อนลวก ไฟเผา ตายแล้ว บาปกรรมไม่หมดก็
เกิดขึ้นมาใหม่ เกิดขึ้นมาแล้วก็ถูกน้ำร้อนลวกไฟเผา ร้องครวญ
คราง ดิ้นกระเสือกกระสนไปมา ปีนป่ายขึ้นไปบนบก อ้าว นาย
นิรบาลก็จับชั้ดลงไปสู่นรกอีก ทนทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้นนะ
นานแสนนาน กว่าจะพ้นจากนรกใหญ่มา เมื่อพ้นจากนรกใหญ่
มาแล้ว ก็มาตกนรกน้อยบัดนี้ นรกขุมน้อย ทนทุกข์ทรมานอยู่
นั้นอีก ก็ไม่หนักเหมือนนรกใหญ่ นานไปๆ บาปกรรมที่มันให้ไป
ตกนรกหมดลง ก็พ้นจากนรกนั้น

พอพ้นจากนรกนั้นไปแล้ว ก็ไปเกิดเป็นเปรตบัดนี้ เพราะ
บาปกรรมยังไม่หมด เสวยทุกข์ทรมานจากความเป็นเปรตอยู่
นั่นก็นาน อดข้าวอดน้ำ เพราะว่าตนไม่ได้ทานข้าวมาแต่ก่อน
โน้น ไม่มีผ้าห่มผ้าห่ม เพราะว่าตนไม่ได้ให้ผ้าห่มห่มเป็นทานมา
แต่ก่อน ไม่ได้ให้น้ำเป็นทาน หิวน้ำ น้ำอยู่ใกล้ๆ ก็ดื่มไม่ได้เพราะ
ท่านกล่าวไว้ในตำราว่า ปากของเปรตนี้มันเล็กเหลือเกินนะ
เพียงแต่แค่เอาเข็มหยั่งเข้าได้เท่านั้นเอง แล้วน้ำมันจะเข้าได้
ยังไงอ่ะ เป็นอย่างนี้ บุคคลผู้ที่มีบาปติดตัวไป จะต้องได้เสวย
ทุกข์ทรมานไปโดยลำดับๆ อ้าว หมดจากกรรมเวรอันที่ให้ไป
เป็นเปรตหมดลง ก็ไปเกิดเป็นอสุรกาย เกิดเป็นคนดุร้าย เป็นคน
อำมหิต เป็นคนขี้ระแวงงอแงอย หาเลี้ยงตัวเองก็ไม่ได้ อาศัย
ผู้อื่นเป็นอยู่ อ้าว หมดจากกรรมเวรที่ให้เกิดเป็นอสุรกายนั้นแล้ว
ก็ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน พ้นจากสัตว์เดรัจฉานนั้นแหละถึงได้
เกิดมาเป็นคน

เมื่อหากว่าผู้ันั้นได้สร้างบุญกุศลไว้บ้างแต่ก่อนนั้น บัดนี้ถึง
วาระบุญมันให้ผลมัน ถ้าได้เกิดมาเป็นคน แต่ว่าเมื่อเศษบาปอัน

นั้นยังไม่หมด ก็ต้องมาเกิดเป็นคนไข้กระจกงอกง่อยอีกแล้ว
ร่างกายก็ไม่สมบูรณ์พลสุข มีข้อบกพร่องอันใดอันหนึ่งอยู่นั้น
แหละ แล้วก็ไม่ใช่ที่พอใจของบุคคลทั้งหลาย คนทั้งหลายได้
เห็นเข้าก็รังเกียจเฉียดฉิวเฉียดเฉียด ไม่ปรารถนาจะคบหาสมาคมด้วย
อันนี้เรียกว่าเศษบาปนี่นะ มันปานนั้นแหละ เราเห็นกันอยู่ไม่ใช่
หรือ หม่อมมนุษย์ที่เกิดมาบางหมู่บางพวกนะ มีร่างกายทุพพล
ภาพ ช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องขอทานเขากินไปวันๆนะ อย่างนี้นะ
มันเห็นกันอยู่ดาษดื่น แต่เห็นแล้วไม่คิด ไม่เอามาคิดใส่ใจ ไม่
สนใจตัวเองว่าไอ้ที่ตนมีอวัยวะร่างกายครบถ้วนสมบูรณ์อย่าง
นี้เนี่ย ตนไม่มีกรรม ไม่มีเวรอย่างคนเหล่านั้น ทั้งนี้เพราะอะไร
อ้าว บางรายก็ว่ากรรมเวรที่ทำมาแต่ก่อนนะมันหมดลงแล้ว บุญ
อำนวยการให้ต่อบัดนี้นะ จึงได้มีร่างกายสมบูรณ์บริบูรณ์ อ้าว
บางจำพวกก็จุติจากสวรรค์นั้นลงมา มาเกิดเป็นคนในโลกนี้ บุญ
อันนั้นก็ตามมาตักแต่งอวัยวะร่างกายให้ครบถ้วนบริบูรณ์ ทั้ง
สวยทั้งงาม ทั้งมีอายุยืนยาวนานอีกด้วย

อันนี้ ความที่สัตว์ทั้งหลายมาเกิดในโลกอันนี้นะ มันมีอยู่ ๒
ประเภทอย่างนี้ หรือจะว่า ๓ ก็ได้ ประเภทหนึ่งจุติจากพรหมโลก
ลงมาเกิด ประเภทที่มาจากพรหมโลกนี้ เกิดขึ้นมาแล้วส่วนมาก
ไม่ค่อยจะแต่งงาน เมื่อเจริญวัยใหญ่โตเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้นมา
ชอบแต่จะออกบวช เพราะว่าพรหมนั้นนะ เป็นผู้ที่เจริญพรหม
วิหาร ๔ เจริญฌาณตั้งแต่เป็นมนุษย์ อานิสงส์ฌาณนั้นนะ พอ
ตายแล้วก็ให้ไปเกิดพรหมโลก แล้วกามวิตก พยาบาทวิตก
วิหิงสาวิตกเหล่านี้ไม่มีอยู่ในพรหม พรหมนั้นมีใจสงบระงับอยู่
เรื่อยไป ท่านว่าไม่เพศหญิง ไม่มีเพศชาย รูปพรหมเนี่ย
เพราะฉะนั้น หมดอายุสังขารจากพรหมแล้ว นิสัยอันนั้นก็
ติดตามมา พอมาเกิดในโลกนี้ขึ้นมาแล้วก็ไม่ปรารถนาจะ
แต่งงาน เป็อหน่ยการครองเรือน ก็มักจะออกบวชกัน

อันนี้ความเป็นมาของมนุษย์เรา เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น
ผู้ศึกษาเรื่องราวของพุทธศาสนาแล้ว ก็ควรให้เข้าใจไว้อย่างนั้น
เมื่อเข้าใจถูกต้องแล้วบัดนี้ มันก็จะได้ลงมือปฏิบัติตนให้ดำเนิน
ไปในทางที่ดี ทางที่ชอบ เพราะว่าการที่เราจะได้อัฏภาพเป็น

มนุษย์โดยสมบูรณ์ดังกล่าวมานั้น ได้ด้วยกุศลธรรม ได้ด้วยการ
กระทำความดี ด้วยกาย วาจา ใจ ไม่ใช่ได้ด้วยการกระทำความ
ชั่ว เราถือเอาใจความอย่างนี้ นั่นแหละ เมื่อเราถือเอาอย่างนี้ได้
ผู้นั้นก็จะพยายามทำแต่ความดีเรื่อยไป ไม่ทำความชั่ว สะสมแต่
บุญแต่กุศลไป ทำการงานก็หาการงานที่ไม่เป็นบาปเป็นโทษ
นั้น ทำการงานที่ปราศจากบาปอกุศลต่างๆหมุ่นั้น นั่นแหละ
เรียกว่า เป็นผู้ได้ภาวนา พิจารณาเห็นเหตุปัจจัยของชีวิตนี้แจ้ง
ตามเป็นจริง แล้วบัดนี้ผู้นั้นเห็นแจ้งในชีวิตตามเป็นจริงอย่างนั้น
แล้ว ก็จะไม่ยอมทำความชั่วเลยตลอดชีวิต จะพยายามทำแต่
ความดี ให้ทาน รักษาศีลให้บริสุทธิ์ ไหว้พระ ภาวนา พยายาม
นั่งสมาธิภาวนา ระวังประคองจิตที่เป็นบุญกุศลอยู่นี้แล้ว ให้
มันตั้งมั่นต่อบุญต่อกุศลเรื่อยไป ไม่ให้จิตใจนี้เปื้อนหายคลาย
จากบุญจากกุศล

เมื่อพยายามประคองจิตให้ตั้งมั่นในบุญในคุณไปได้เท่าไร
บุญคุณนี้ก็ยิ่งเจริญขึ้นในจิตใจเท่านั้น แล้วเมื่อเป็นเช่นนี้ใจมันก็
สงบดี เยือกเย็น ถึงแม้ว่ามันจะไม่สงบละเอียดจนถึงอุปปนา

ฉาณไปโน้นก็ไม่มีไรร ก็แต่ขอให้มันตั้งมั่นอยู่ในบุญในคุณนี้
มันก็ใช้ได้ ก็เจริญปัญญาได้ สามารถเพ่งพิจารณาธาตุ ๔ ชั้น
๕ นี้ เห็นแจ้งตามเป็นจริงได้ ไม่ใช่ว่าพิจารณาไม่ได้ ข้อนี้ผู้ใด
บำเพ็ญ ผู้นั้นแหละรู้เอง เข้าใจเอง ได้ด้วยตนเอง เมื่อตน
พิจารณาเห็นชั้น ๕ นี้ได้อยู่ก็รู้ นั่นแหละ หรือว่าตนพิจารณา
เห็นไม่ได้ ก็รู้ ทำไมจะไม่ได้ เมื่อใจมันตั้งมั่นอยู่ภายในแล้ว
นิวรรณ์ ๕ ดับไป เช่นนั้นแล้วจิตใจนี้มันสว่างไสวเบิกบานอยู่
ภายในนั้นนะ

เมื่อกระแสจิตนี้มันส่องใสแล้วนี้ มันก็อุปมาเหมือนอย่างตา
คนเรานี้แหละ เมื่อมันไม่บอด พอลืมตาออกไปนี้ มันก็มองเห็น
วัตถุอะไรต่ออะไรได้เลย แต่เมื่อหลับตาอยู่นี้ก็ยังไม่เห็นนะ
ถ้าลืมตาขึ้นแล้วก็มองเห็นวัตถุ สิ่งของ ปราภฏเฉพาะหน้านั้นได้
เลย อันนี้ฉันใดก็อย่างนั้นนะ การที่ปล่อยให้นิวรรณ์ธรรมครอบงำ
จิตอยู่นั้นนะ เหมือนอย่างเราหลับตาอยู่ นั้นแหละ ย่อมมองไม่
เห็นอะไร การที่มาพิจารณาภาวนา ละนิวรรณ์ทั้ง ๕ นี้ออกไปจาก
ดวงจิตนี้ นิวรรณ์เหล่านั้นคือ ความรัก ความชัง ความพยาบาท

จองเวรต่างๆหมูนี้นะ ความง่วงเหงาหาวนอน ความที่ปล่อยจิต
ให้คิดฟุ้งซ่านรำคาญไปต่างๆนานา ความสงสัยลังเล ในเรื่อง
บาปบุญคุณโทษ ประโยชน์หรือไม่ใช่ประโยชน์หมูนี้นี้นะ
อารมณ์เหล่านี้ดับไปจากจิตใจแล้ว ใจก็ผ่องใส ก็มองเห็นธาตุ
๔ ชั้น ๕ นี้เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ได้ตามเป็นจริง

เมื่อเห็นได้ชัดอย่างนั้นแล้วก็ปล่อยวาง ไม่ใช่ว่าต้องให้
พิจารณาเรื่อยไปอยู่อย่างนั้น ก็ปล่อยวาง ปล่อยวาง ไม่คิด ไม่
วิตกไม่วิจารณ์ไปในชั้น ๕ อีกต่อไป ก็รู้แล้วว่าไม่ใช่ของเรา แล้ว
จะไปพัวพันอยู่กับมันอะไรนักหนา ปลงเสียเถิด วางเสียเถิด ก็
วาง พอหยุดคิด หยุดพิจารณา มันก็เหลือแต่ความรู้ อย่าง
เดียวกับสติ ปราภฏอยู่ปัจจุบันเฉพาะหน้านี้ ก็เพ่งอยู่ในความรู้
ความเห็นอันแจ่มแจ้งอันนั้นแหละ เพ่งดูอยู่ที่รู้นั้นแหละ ดูว่า
ความรู้อันนี้มันจะเปลี่ยนแปลงมัย เมื่อไม่เปลี่ยนแปลง ก็แสดง
ว่ามันปลง มันวางชั้น ๕ ลงได้ เราก็กำหนดรักษาความรู้
ความเห็นอันนั้นไป เมื่อภาวนาที่ไรก็ต้องทำอย่างนั้นแหละ ถ้ามี
เวลาอยู่ก็ เอ้า พิจารณาอีก อย่างนี้นะ พิจารณาให้มันเห็นแจ้ง

อีกต่อไป พิจารณาแต่ละที่มันก็จะเอียดละออเข้าไปโดยลำดับ
มันเป็นอย่างนั้น พิจารณาเห็นชัดอะไรต่ออะไรลงไปแล้วก็ปล่อย
วาง หยุดคิด เมื่อหยุดคิดก็เหลือแต่ความรู้กับสติ รู้ว่าจิตไม่ยึด
ไม่ถืออะ ชันท์ ๕ นี้ จิตตั้งมันอยู่โดยลำพัง อย่างนี้นะ

นี่แหละเรียกว่า การฝึกจิตเพื่อให้มันละบาปอกุศลออกจาก
ดวงจิตนี้ให้หมดไป ด้วยอำนาจแห่งสมณะและวิปัสสนา เมื่อ
อกุศลนี้ดับไปแล้ว ก็มีแต่กุศลเท่านั้นนะตั้งอยู่ในจิตนี้ กุศลอันนี้
เมื่อมันรวมกำลังกันเข้า เป็นหนึ่งลงไป เป็นมรรคสมังคิลงไป
แล้วก็สามารถที่จะให้บรรลุโลกุตระธรรมได้ ชื่อนั้นเป็นปัจเจกตั้ง
เวทิตัพโพ วิญญูหิ วิญญูชนผู้ฉลาด ฟังรู้แจ้งเฉพาะจิตใจของ
ตนโดยตรง ดังแสดงมา...

ที่มา: <https://youtu.be/BI3RJPnHAKM>